Ar36e-19020711-01

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία... Δρ. 1 | Ἑξάμηνος.. Δρ. 8
ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΑΡΧΟΝΤΑΙ ἑκάστου μηνὸς εἶνε δὲ
Τὴν 1ην καὶ 16ην ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΠΡΟΠ ύνονται πρὸς τὸν Διευθυντήν
Ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθ: "ΣΚΡΙΠ„ Ἀθήνας
Τηλεγραφικὴ Διεύθ
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 5.

ΣΚΡΙΠ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία... Φρ. 20 | Ἑξάμηνος. Φρ. 10
ΑΓΓΕΛΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ
Δημοσιεύονται κατ' ἰδιαιτέρας συμφωνίας καὶ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
Αἱ ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν
Ἀριθ. τοῦ τηλεφώνου τοῦ "ΣΚΡΙΠ„ 172
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΑΘΗΝΑΙ Πέμπτη 11 Ἰουλίου 1902 | Γραφεῖα: Ὁδὸς Αἰόλου Ἀριθ. 120 | ΕΤΟΣ Ζ'.—Περίοδος Β'.—Ἀριθ. 2479

ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΝ ΚΡΟΥΣΜΑ ΧΟΛΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑ'ΙΡΟΝ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Τὸ προχθεσινὸν ἐπεισόδιον τοῦ ἐν Πατησίοις Ζυθοπωλείου δὲν εἶνε τὸ πρῶτον τοῦ εἴδους του. Οἱ περισσότεροι τῶν Γερμανῶν, οἱ ὁποῖοι ζῶσιν ἐνταῦθα, πλουτίζουν ἐνταῦθα, δημιουργοῦν οἰκογενείας καὶ περιουσίας, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην, εὐκαιρίας δοθείσης, νὰ ὑβρίσουν ὀλίγον τὴν Ἑλλάδα μὲ τοὺς Ἕλληνάς της, μὲ τὸν στρατόν της, μὲ τὴν δικαιοσύνην της, μὲ ὅτι ἔχει αὐτὸς ὁ πτωχὸς καὶ ταλαίπωρος τόπος. Πρόσφατοι εἶνε εἰσέτι εἰς τὴν μνήμην μας αἱ σκληρόταται ἐκεῖναι ἀνταποκρίσεις τοῦ ἐν Ἀθήναις συντάκτου τῆς «Ἐφημερίδος Σταυροῦ», ὅστις, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἀπέζη ἀπὸ τὸν μισθὸν, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐχορήγει προοδευτικώτατον Ἑλληνικὸν σωματεῖον, καὶ ἔναυλοι ἀντηχοῦν εἰς τὰς ἀκοάς μας αἱ ὑβριστικαὶ φράσεις, δι' ὧν οἱ ἐν Ἀθήναις Γερμανοὶ μᾶς ἐτίμησαν πρὸ, κατὰ, καὶ μετὰ τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖον ἐπεισόδιον ὑπερέβαλε πάντα τὰ προγενέστερα κατὰ τὴν ἀναίδειαν καὶ τὸ θράσος τοῦ ξένου, ὁ ὁποῖος κατὰ πρόσωπον ἐζήτησε νὰ ἐξευτελίσῃ ἕνα Ἕλληνα, ἀνήκοντα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στόλον. Δὲν ἰσχυριζόμεθα ἡμεῖς ὅτι κατοικοῦμεν τὸν τόπον τοῦ ὑπερτάτου πολιτισμοῦ· δὲν καυχώμεθα διὰ τὰς προόδους καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνυψώσαμεν τὴν πατρίδα ἡμῶν· οὔτε διὰ τὸ στράτευμά μας ἐναβρυνόμεθα, οὔτε διὰ τὸν στόλον, οὔτε διὰ τὴν εὐνομίαν, οὔτε διὰ τὴν ἀσφάλειάν μας. Πάντα ταῦτα εἶνε ἀνάξια ἑνὸς χθεσινοῦ ἐλευθέρου Κράτους, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἠφάνισαν χίλιοι δύο ἐχθροὶ ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοί. Ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν εἴμεθα ὡς Κράτος, ὅτι καὶ ἂν εἴμεθα ὡς λαὸς, ὅτι καὶ ἂν εἴμεθα ὡς Ἔθνος, ὡς Ἕλληνες ἀξιοῦμεν νὰ μᾶς σέβωνται ἐκεῖνοι ἰδίως, οἱ ὁποῖοι σιτίζονται ἐκ τοῦ σίτου μας. Καὶ διὰ νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, τὸν σεβασμὸν τοῦτον δὲν παρέλειψαν μέχρι τοῦδε οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν Ἑλλάδι ξένων. Οἱ ἐν Ἀθήναις Γάλλοι καὶ οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἰταλοὶ οὐδέποτε ἐνθυμούμεθα νὰ ἔδωσαν ἀφορμὰς παραπόνων, ἡ δὲ μετ' αὐτῶν συμβίωσίς μας ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ζηλευτή. Μόνοι οἱ Γερμανοὶ ἐσημείωσαν ἐξαιρέσεις καὶ μόνοι αὐτοὶ δὲν ἀφίνουν εὐκαιρίαν ὅπως περιυβρίσουν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Δὲν γνωρίζομεν ποῦ πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ ἐχθροπάθεια αὐτή. Ἀλλ' οὔτε καὶ μᾶς ἐνδιαφέρουν αἱ ἀφορμαὶ τοῦ Γερμανικοῦ μίσους. Ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζομεν καὶ πρέπει νὰ φροντίζωμεν ἡμεῖς, εἶνε τὸ δικαίωμά μας τοῦ νὰ μὴ ἐπιτρέπωμεν τὰς πρὸς τὸ ἔθνος καὶ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὕβρεις τῶν ξένων. Ἐὰν εἴμεθα λαὸς ληστῶν, τοῦτο ἐνδιαφέρει κυρίως ἡμᾶς· ἐὰν ἀποτελῶμεν Κράτος ἄνευ νόμων, ἄνευ στρατοῦ, ἄνευ στόλου, ἄνευ δικαιοσύνης, ἄνευ δημοσίας ἀσφαλείας, καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ζήτημα Γερμανικῆς φροντίδος. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα, μήπως φαντάζεται κανεὶς, ὅτι θὰ εὑρίσκετο πολίτης, ὅστις θὰ ἐξανίστατο ἐὰν εὐπρεπῶς οἱ ξένοι τοῦ ὡμίλουν περὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐλλείψεων; Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε ὀνομαστὸς διὰ τὴν ἀνεκτικότητά του, τὸ δὲ ἐπεισόδιον τῶν Πατησίων προεκάλεσεν οὐχὶ ἡ ἤπιμος ἐπίκρισις, ἀλλ' αἱ ὕβρεις τῶν Γερμανῶν. Τὰς ὕβρεις αὐτὰς δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὑπάρχῃ τις ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ τὰς ἀπευθύνῃ ἐναντίον ὁλοκλήρου Ἔθνους. Πρέπει ὅμως νὰ συγχαρῶμεν ὁλοψύχως τοὺς εὐθαρσεῖς ἐκείνους νέους, οἱ ὁποῖοι λίαν καταλλήλως ἀπήντησαν εἰς ταύτας. Διότι ἀφοῦ ἔχομεν τὴν φήμην βαρβάρου λαοῦ, ἂς ὀνομασθῶμεν δύο φορὰς βάρβαροι ραπίζοντες ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ προσβάλουν τὴν ἐθνικήν μας φιλοτιμίαν.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ἐὰν ἡ ἀστυνομία εἶνε προληπτικὸν μέσον διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν, ἔχει τὴν θέσιν της ἡ διαταγὴ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας κ. Γενήσαρλη πρὸς τοὺς κ. κ. ἀστυνόμους, ὅπως ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς πᾶσαν ἀποδοκιμασίαν καὶ διατάραξιν εἰς τὰ θέατρα, εἴτε διὰ συριγμῶν, εἴτε διὰ κραυγῶν. Ἀλλὰ φαντάζομαι ἐὰν ἕνας θεατὴς ὀλιγώτερον Ρωμηὸς, κάτι ἐννοῶν, καὶ κάτι νοιώθων τί θὰ πῇ θέατρον καὶ ζωὴ, ἡ ὁποία ἀνεβάζεται εἰς τὴν σκηνὴν, φοιτῶν εἰς ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ θέατρα ὅπου βασιλεύει ὁ φασουλισμὸς καὶ ὁ ἄξεστος γέλως, αἰσθανθῇ αἰφνιδίως ἀγανάκτησιν καὶ θελήσῃ ὑπεραμυνόμενος τῶν καθηκόντων του ὡς ἀτόμου, νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ μιᾶς βαρβαρότητος, τὴν ὁποίαν ἀρκετοὶ καὶ ἀρκεταὶ ἐφημερίδες ἀνέχονται καὶ ἐνθαρρύνουν, τί θὰ κάμῃ τότε ἡ ἀστυνομία;

Θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κρατητήριον τὸν πολίτην;... Μὰ, κύριε ἀστυνόμε, ἔχω ψυχὴν καὶ ἔχω καλαισθησίαν· δὲν ἐννοῶ νὰ μοῦ φονεύῃ αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ πρῶτος τυχὼν καμποτῖνος καὶ ὁ πρῶτος τυχὼν καλαμαρᾶς. Εἰς τὸ κρατητήριον κύριε! Ἂν δὲν σᾶς ἀρέσῃ ὁ χονδρὸς αὐτὸς γέλως μὲ τὸν ὁποῖον εὐφραίνονται ταπειναὶ διάνοιαι καὶ πωρωμέναι αἰσθήσεις, μὴν ἔρχεσθε εἰς τὸ θέατρον. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀστυνομία ποῦ προνοῶ δι' ὅλα, διὰ τὴν τάξιν. Ὁρίστε εἰς τὸ τμῆμα!... Ἠθοποιοὶ καὶ κοινὸν θὰ χειροκροτήσουν ἐνῷ ὁ θεατὴς ὁ ὀλιγώτερον Ρωμηὸς κ.τ.λ. θὰ σέρνεται ἀπὸ δύο ἀστυφύλακας ὡς ληστής....

Ἀλλὰ φαντάζομαι ἀκόμα τὸν ὀλιγώτερον αὐτὸν Ρωμηὸν (πάντοτε Ρωμηὸν ὅμως ἑπομένως καὶ ἀρκετὰ ρήτορα) νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ μείνῃ εἰς τὸ θέατρον. Μάλιστα νὰ ἀνεβῇ εἰς ἕνα κάθισμα...Λόγο!...Λόγο!... Μάλιστα, κύριοι, λόγο, ἀμέσως. Ποῦ εἶνε ὁ κ. Ἀστυνόμος; Ἐδῶ; Λαμπρά. Εἴπατε ὅτι ἡ Ἀστυνομία προνοεῖ δι' ὅλα. Ἀποτελεῖ δηλ. μίαν προληπτικὴν ἀρχὴν κατὰ παντὸς ὅ,τι ἤθελε νὰ διαταράξῃ μίαν ἁρμονίαν; Μὲ τὸ δικαίωμά σας ἄρα νὰ μὲ συλλάβετε ἀφοῦ ἐγὼ διετάραξα τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ σιαγὼν κινδυνεύει νὰ ἐξαρθρωθῇ ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ οἱ ὁποῖοι αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ θεωροῦν ὡς τὸν μεγαλείτερον ἐχθρόν των...

Φωναί:

— Εἶσαι ὁ ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ!

— Ἀκοῦτε νὰ θέλῃ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὸν γέλωτα!

— Ζήτω οἱ χρονογράφοι οἱ ὑπερασπιζόμενοι τοῦ γέλωτος τοῦ λαοῦ!

— Ζήτω ὁ Φασουλῆς!

— Ζήτω ὁ Καραγκιόζης!

Μία δεσποινίς:

— Ζήτω τὸ «Α. Β. Γ. Δ!....»

— Μία κυρία:

— Ζήτω ἡ «Κακοκεφαλιά»·

— Κάτω οἱ προδόται!...

— Κάτω! Κάτω!...

Ὁ κ. Ἀστυνόμος:

— Τὰ βλέπετε, κύριε; Εἴδατε τί μᾶς ἐκάματε; Ἆ! ὁρίστε, σᾶς παρακαλῶ, γλήγωρα εἰς τὸ τμῆμα. Ἡ τάξις διεσαλεύθη πρὸς χάριν σας...

Ἀλλὰ — φαντάζομαι πάντοτε τὸν ὀλιγώτερον ἐκεῖνον Ρωμηὸν κτλ. — Ὁ ρήτωρ δὲν κατεβαίνει. Τοὐναντίον ἀπὸ τὸν λάρυγγά του ἐξέρχεται μία φωνὴ μὲ ἀπήχησιν κόντρα-μπάσσο. Ἕνα χέρι ὑψώνεται, ἕνα χέρι δυνατὸ καὶ ἐπιβλητικὸν, καὶ πιέζει ὅλο τὸ θέατρο, τὸ ὁποῖον εὑρίσκει τὸν ἄνθρωπό του τέλος. Σιγὴ γίνεται. Τὰ φλύαρα στόματα κλείονται.

— Κύριε ἀστυνόμε, ἐὰν σεῖς προλαμβάνετε τὴν διατάραξιν τῆς δημοσίας τάξεως, ἐγὼ προλαμβάνω τὴν διατάραξιν τῆς δημοσίας ψυχῆς. Εἶσαι ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς τάξεως τῆς πόλεως, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως, τῆς ὁποίας τὰ ἔνστικτα ἐκδηλοῦνται δι' ἐμοῦ αὐτὴν τὴν στιγμήν...

Ὀλίγοι ψιθυρισμοὶ μερικῶν χρονογράφων:

— Φλυαρία!...Λόγια!...Τί εἶνε αὐτά;... Καὶ τὸ θερμόμετρον νὰ δεικνύῃ 33 βαθμούς!...

Διαμαρτυρίαι τῶν πολιτῶν τώρα:

— Σιωπή, βάτραχοι, δημοκόποι, καλαμαράδες, σιωπὴ φλύαρα ὄντα!...

Ὁ κ. ἀστυνόμος ἐπεμβαίνει. Οἱ χρονογράφοι τρώγουν τὰ νύχια των ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν των.

Ξαναγίνεται σιγή· τὸ χέρι τοῦ ὀλιγώτερον Ρωμηοῦ κτλ. ἁπλώνεται ἐπιβλητικόν. Ἡ φωνὴ ἀντηχεῖ, φωνὴ τιτᾶνος, δράκοντος:

— Ἐν ὀνόματι τῆς λαϊκῆς καλαισθησίας ὑψώσατε τὸ μαξιλαράκι σας ὅλοι.

Οἱ θεαταὶ μὲ ἕνα κίνημα, μὲ γερμανικὸν στρατιωτικὸν πειθαρχικώτατον κίνημα ὑψώνουν τὸ μαξιλαράκι των.

Ἡ φωνὴ ἐξακολουθεῖ:

— Ἐν ὀνόματι τῆς λαϊκῆς καλαισθησίας, τὴν ὁποίαν διασύρουν ἐφέτος οἱ ἠθοποιοί, μαξιλαρώσατέ τους ἀμειλίκτως!

Χίλια προσκέφαλα πίπτουν εἰς τὴν σκηνήν. Οἱ ἠθοποιοὶ θάπτονται. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ τὰ χειρόγραφα τῶν μεταφράσεων.

Ἡ φωνὴ ἐξακολουθεῖ:

— Ἐν ὀνόματι τῆς λαϊκῆς καλαισθησίας ὁρκισθῆτε, ὅλοι οἰκογενειάρχαι καὶ ὅσοι ἄνθρωποι, ὅτι δὲν θὰ πατήσετε ποτὲ τὸ πόδι σας εἰς τοιούτου εἴδους θέατρα, ἀναγαγόντα τὴν ἀσυνειδησίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν εἰς προβολὴν κατὰ τῆς ὑγείας τοῦ λαοῦ.

Τὸ πλῆθος ὁρκίζεται.

— Τώρα, κύριε ἀστυνόμε, ὁρίστε, πάρετέ με στὸ τμῆμά σας, ἐὰν φρονεῖτε ὅτι διετάραξα τὴν τάξιν...

Φαντάζομαι πάντοτε ὅλ' αὐτὰ, — ἀλλὰ ἀναγκάζομαι ν' ἀφήσω τὴν πέννα· ἀπὸ ἕνα γειτονικόν μου θέατρον ἔρχεται μία ἀπήχησις ἐνθυμίζουσα ὁμοβροντίαν πυροβολικοῦ. Εἶνε οἱ θεαταὶ ποῦ χειροκροτοῦν τὴν «Κακοκεφαλιὰ» τῆς νεωτέρας μεγαλοφυΐας, τοῦ Μπισσόν.

Ὁ καθημερνός

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Δίδεται μία κωμῳδία τοῦ Μπισσόν. Τὸ θέατρον πλῆρες. Διακόσιοι ἀστυφύλακες εἶνε διασκορπισμένοι εἰς ὅλας τὰς σειρὰς τῶν καθισμάτων, φρουροῦντες ἀγρύπνως διὰ τὴν τήρησιν τῆς νέας ἀστυνομικῆς διαταγῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύονται αἱ ἐπιδοκιμασίαι καὶ ἀποδοκιμασίαι ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. Ἔ, ψτ! κύριε.

Ο ΘΕΑΤΗΣ. Τί τρέχει;

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. Πάλι ξύνεις τὸ αὐτί σου!

Ο ΘΕΑΤΗΣ. Καὶ τί μ' αὐτό.

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. Σοῦ ξαναλέγω ὅτι δὲν πρέπει νὰ δεικνύῃς κανὲν σημεῖον ἀποδοκιμασίας ἢ ἐπιδοκιμασίας. (Πρὸς ἄλλον θεατήν): Τοῦ λόγου σου μοῦ φαίνεται πῶς θέλεις νὰ γελάσῃς. Ἂν ἰδῶ στὰ μοῦτρά σου καμμίαν ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας, θὰ πᾷς μέσα.

Ο ΘΕΑΤΗΣ. Πολὺ καλά, (Προσηλώνεται εἰς τὴν σκηνὴν, ἀκίνητος).

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. (Πρὸς ἕνα δραματικὸν συγγραφέα). Τί κρυφομιλεῖς βρὲ, μὲ τὸν διπλανό σου;

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ. Τοῦ ἔλεγα ὅτι ἡ σκηνὴ τῆς δ' πράξεως ἔχει κάποιον σκηνικὸν λάθος...

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. Ὁρίστε μέσα (ὁ συγγραφεὺς ἀπάγεται ὑπὸ δύο ἄλλων ἀστυφυλάκων εἰς τὸ τμῆμα).

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ (πρὸς ἕνα ἀριστοκράτην). Τί γελᾷς κύριε;

Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ. Δὲν μπορῶ, κύριε ἀστυφύλακα, θὰ σπάσω στὰ γέλοια μὲ αὐτὸ τὸ ἔργον;

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. Γιατί;

Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ. Ἄκουσα μίαν βωμολοχίαν, ἀδερφέ!

Ὁ Λαμπίς

Ἐδῶ Κ' ἐκεῖ

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέταξαν ὁριστικῶς πλέον τὸ γιλέκο των.

= Βλέπει ἀκόμη κανεὶς στοὺς δρόμους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι γυρίζουν μὲ δύο βεντάγιες στὸ χέρι καὶ κάνουν ἀέρα.

= Μὲ μιὰ βεντάγια ἐθεάθη χθὲς κάποιος καὶ τὴν ὥρα ποῦ ἔκανε λουτρὸ εἰς τὸ Φάληρον!

= Εἰς ὅλα τὰ γραφεῖα, δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ, τὸ σακκάκι ἐτέθη εἰς ἀχρηστίαν.

= Ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον ὑπάρχει ἕνα καλαμάρι, μία πέννα, δύο βεντάγιες, δύο ποτήρια νερὸ καὶ τρεῖς λεμονάδες.

= Προχθὲς τὸ βράδυ μὲ τὴν μπάνταν τῆς «Μουσικῆς Ἑταιρίας» ἔλαβεν εὐρωπαϊκὴν ὄψιν ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

= Εἶχε ἔκτακτον κίνησιν ἕως τὰ μεσάνυχτα.

= Τὰς τελευταίας αὐτὰς νύχτας εἶχε καταντήσει νὰ εἶνε ἔρημη αὐτὴ ἡ πλατεῖα.

= Μὲ τὴν ζέστην ὁ κόσμος φεύγει κάθε βράδυ εἰς τὰ μᾶλλον ἀπόκεντρα μέρη.

= Εἰς τὸ Φάληρον μέγας συνωστισμὸς κάθε βράδυ.

= Ἐκεῖ ἡ ζέστη εἶνε μεγάλη ἀπὸ τὸν συνωστισμόν!

= Τὸ δροσερώτερον μέρος τῆς πόλεως εἶνε πάντοτε ἡ Δεξαμενή.

= Ἐκεῖ ἀνεβαίνουν οἱ εὐτραφέστεροι τῶν Ἀθηναίων, οἱ καὶ μᾶλλον ὑποφέροντες ἀπὸ τὴν ζέστην.

= Ἕως ὅτου νὰ ἀνεβοῦν τὸν ἀνήφορο λυώνουν.

= Χθὲς εἰς ἕνα τρὰμ ἕνας ἐπιβάτης, ἐνῷ ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἐζητοῦσε τὴν δεκάραν του, ἔβγαλε... τὸ τσαροῦχι του κ' ἔβγαλε ἀπ' ἐκεῖ μέσα μίαν δεκάραν.

= Ἀμέσως ὅλοι οἱ ἐπιβάται τοῦ τρὰμ ἐλιποθύμησαν.

= Νέα ἐπιδημία πάλιν ἀπὸ μεταλλεῖα.

= Ὅλοι οἱ Ἕλληνες προβαίνουν καὶ εἰς μίαν δήλωσιν μεταλλείου.

= Κατόπιν κάθονται εἰς τὸ καφενεῖον καὶ συζητοῦν πῶς θὰ γείνουν πλούσιοι.

= Εἶνε ἀδύνατον νὰ περάσῃ κανεὶς τὴ νύχτα ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια.

= Τὰ καταλαμβάνουν οἱ κοιμώμενοι εἰς τὸ ὕπαιθρον.

= Καὶ τώρα ποῦ εἶνε φεγγάρι τοὐλάχιστον τοὺς βλέπει κανεὶς, μὰ ἅμα ἀρχίσῃ τὸ σκοτάδι πάλιν, ἐξ ἅπαντος θὰ πατηθοῦν τόσοι ἄνθρωποι, ὅσα οἰκόπεδα τοῦ Δήμου δὲν ἐπατήθησαν.

= Θαυμασία ἡ μπῖρα τοῦ Κλάϊν στὰ Πατήσια.

= Πληθώρα Γερμανῶν κάθε βράδυ ἐκεῖ πέρα.

= Ἀλλὰ καὶ Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι τρῶνε καὶ πίνουν, χωρὶς νὰ τρώγωνται μεταξύ των, ὡς διεδόθη αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

= Ἐκτὸς τῶν κοιμωμένων εἰς τὸ ὕπαιθρον τὴν νύχτα τὰ πεζοδρόμια καταλαμβάνονται καὶ ἀπὸ τοὺς οἰκοδομοῦντας αὐθαιρετικώτατα πλέον.

= Κύριε Γενήσαρλη δὲν μπορεῖ νὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ ζήτημα τῶν οἰκοδομῶν.

= Δὲν πιάνουν μόνον τὰ πεζοδρόμια πιάνουν καὶ τὸν μισὸν δρόμον.

= Ἡ γωνία τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Ὀφθαλμιατρείου, τὸ κεντρικώτατον αὐτὸ μέρος, εἶνε ἀδιάβατος.

= Τὸ Μαροῦσι θὰ ἔχῃ κι' αὐτὸ τὴν μουσικήν του.

= Κάθε Τετάρτην θὰ παίζῃ ἐκεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Πλατάνου ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς.

= Ἄρχισε μάλιστα ἀπὸ χθὲς ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς.

= Πολὺς κόσμος μετέβη τούτου ἕνεκα στὸ Μαροῦσι.

= Ἐξ ἅπαντος τὸ Μαροῦσι θὰ βάλῃ τὰ γυαλιὰ στὴν Κηφισσιά.

= Τὸν κ. Δήμαρχον ἀπασχολεῖ πολὺ αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὸ ὑδραυλικὸν ζήτημα.

= Αἱ ὑδραυλικαὶ ἐργασίαι τοῦ δήμου ἐπισπεύδονται εἰς ὅλα τὰ μέρη.

= Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα θὰ γίνῃ ἐκδρομὴ ἕνεκα ὑδραυλικῶν σκοπῶν καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Πεντέλην.

= Θὰ ἐκδράμῃ ὁ κ. Δήμαρχος καὶ οἱ μηχανικοὶ τοῦ Δήμου γιὰ νὰ δοῦν τί νερὸ μποροῦν νὰ πάρουν ἐκεῖ.

= Ἀνησυχαστικὰ σημεῖα εἰς τὰ διάφορα πηγάδια τῶν ἐξοχῶν ὁπόθεν φέρνουν νερὸ στὴν πόλιν.

= Ἄρχισαν νὰ στειρεύουν τὰ πηγάδια.

= Ἂν ρωτᾶτε καὶ γιὰ τὴ Δεξαμενή, ὅσο ἀνεβαίνει τὸ θερμόμετρο, τόσο κατεβαίνει τὸ νερό της.

= Ἄρχισαν κ' αἱ δικαιολογίαι γιὰ τὸ νέον ἔργον ἀνηθικότητος, ποῦ θὰ δώσῃ ὁ θίασος τοῦ θεάτρου τῆς «Νεαπόλεως».

= Γιὰ τὴν «Σαπφὼ» τοῦ Δωδέ.

= Ὅτι δὲν εἶνε σόκιν.

= Ἆ, μπά! Ἡρωΐς εἶνε μιὰ κοκότα. Σπεύσατε νὰ ἀγοράσετε εἰσιτήρια γιὰ τὰ κορίτσια σας καὶ τὰς γυναῖκάς σας.

= Ἐπὶ τέλους μᾶς ἔπνιξε ἡ ἀηδία μὲ αὐτὰ τὰ θεάματα.

= Ἡ θεατρικὴ βιομηχανία ὑπερέβη πλέον πᾶν ὅριον.

= Ὁ κοιλιακὸς τῦφος ἐξακολουθεῖ νὰ ἀριθμῇ πολλὰ θύματα εἰς τὴν πόλιν.

= Εὐτυχῶς ἡ νόσος δὲν ἔχει κακοήθη χαρακτῆρα. Θὰ ἔχῃ ὅταν τὴν κάμουν κι' αὐτὴ φάρσα καὶ τὴν ἀνεβάσουν εἰς τὴν σκηνήν.

= Ὁ καραγκιόζης τῆς ὁδοῦ Πατησίων ἔχει περίεργον σημαιοστόλισμα.

= Ἀπὸ μικρὲς χάρτινες σημαῖες.

= Εἰς τὰς ὁποῖες τὴν ἡμέραν κάθονται ὅλα τὰ κουνούπια καὶ ὅλες ἡ μυῖγες τῆς συνοικίας.

= Ἂς ὄψεται ἡ ἀνομβρία.

= Αἱ ντόπιες τομάτες ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε ἀκριβές.

= Σαράντα λεπτὰ ἡ ὀκᾶ.

= Καὶ δὲν ἔχουν ὡριμάσει μάλιστα ἀκόμα.

= Γεμίζει ὅμως τὴν Ἀγορὰ κάθε μέρα ἡ Ἀργίτικη τομάτα κ' ἔλλειψις δὲν ὑπάρχει.

= Ἐν τούτοις εἰς τὰ ἐξοχικὰ ξενοδοχεῖα μία τοματοσαλάτα ἐξακολουθεῖ νὰ τιμᾶται ὅσον κ' ἕνα γεῦμα ὁλόκληρον στὸ τάμπλ' τ' ὂτ τοῦ Φαλήρου.

ΝΕΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΠΩΣ ΩΜΙΛΗΣΕΝ Ο ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΝ

ΜΕΓΑΒΑΝΤΑ ΠΡΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΝ

ΔΙΕΞΟΔΙΚΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ ΙΕΡΑΡΧΟΥ

ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Η ΠΕΝΙΧΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝΔΙΑΙΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ

Ἐπωφεληθεὶς τῆς εὐκαιρίας μιᾶς ἐκδρομῆς μου εἰς Ναύσταθμον, μετέβην καὶ εἰς Φανερωμένην πρὸς συνάντησιν ἐκεῖ τοῦ τέως Μητροπολίτου Προκοπίου. Ἡ Μονὴ πάνθιμος, σιωπηλή, ἔκπτωτος παλαιᾶς δόξης, ὡς αὐτός. Τὸν πρῶτον ποῦ συνήντησα καλόγηρον ἠρώτησα ποῦ μένει ἡ Σεβασμιότης του. Οὔτε μοῦ ἀπήντησε! Διὰ νεύματος μοῦ ἔδειξε μίαν γωνίαν εἰς τὸ βάθος καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ ὑποδοχή μου ἐκείνη ἦτο ὑποδοχὴ ἑνὸς μίσους καλογηρικοῦ πρὸς τὸν Μητροπολίτην, εὐδοκήσαντος νὰ ξεσπάσῃ ὀλίγον καὶ εἰς τὴν ταπεινότητά μου.

Ἐπεκαλέσθην τὸ Θεῖον εἰς βοήθειάν μου ἀνερχόμενος καὶ ἄλλον καλόγηρον παρεκάλεσα, δόκιμον αὐτὸν, νὰ μὲ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν Σεβασμιώτατον. Τοῦ ἔδωσα τὸ μπιλιέτο μου φέρον τὸ ὄνομά μου μόνον, καὶ ἀνέμενον ἀφοῦ ἐδέχθην ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μίαν ψυχρὰν ἐπισκόπησιν τοῦ ἀναστήματός μου.

Δέκα ὁλόκληρα λεπτὰ ἐπερίμενα. Ὁ καλόγηρος ἀνεφάνη, διὰ νὰ μ' ἐρωτήσῃ καὶ πάλιν πῶς ὀνομάζομαι. Φαίνεται ὅτι ἔπρεπε καὶ προφορικῶς νὰ τὸν διαβεβαιώσω περὶ τῆς ταυτότητός μου. Τέλος εἰσήχθην.

Τὰ δωμάτια τοῦ Μητροπολίτου ἔκειντο ὅπου ἦσαν ἄλλοτε τὰ Ἡγουμενεῖα. Πρὸς τὸ ΒΔ. μέρος. Ἀφοῦ διῆλθον πρόδομον πτωχότατον, εἰσῆλθον ἐνὸς αἰθούσης ἀρκετὰ εὐρείας, συνεχιζομένης διὰ πλαγίας θύρας μὲ σκοτεινὸν δωμάτιον τοῦ ὕπνου.

Ὁ Προκόπιος ἐκάθητο ἐπὶ πολυθρόνας παπαλαιωμένης. Ὁ κοιτωνίτης, ὃν ἐφόρει καὶ μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἐνόμισε περιττὸν νὰ μὲ ὑποδεχθῇ, ἦτο χονδρὸς σὰν ρωσσικὴ καπότα, ξεβαμμένος, σφιγκτὰ δεμένος εἰς τὴ μέση, παλῃὸς δὲ, ὅπως ὅλα ὅσα ἦσαν γύρω του. Ἀμφιβάλλω ἂν ἦτο δυνατὸν χειρῶναξ νὰ ἔχῃ θάλαμον πενιχρότερον αὐτοῦ ποῦ εἶδα. Ἡ πτώχεια ἔρρεε ἀπὸ ὅλους τοὺς τοίχους του καὶ ἀπὸ ὅλα του τὰ ἔπιπλα. Ἕνας καναπὲς, δύο καρέκλες ψάθινες κ' ἕνα τραπέζι ξύλινο ἦσαν ὅλος του ὁ διάκοσμος.

Αἱ πρῶται στιγμαὶ τῆς συναντήσεως.—Ἡ ἐπιφυλακτικότης του.—Πῶς ὑπεχώρησαν ἐπὶ τέλους

Πρὶν ἀκόμη εἰσέλθω, ἐμάντευσα τὴν ψυχρότητα μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐγινόμην δεκτός. Οὔτε ἐκινήθη κἂν ἀπὸ τὴν θέσιν του ὁ Σεβασμιώτατος μόλις μὲ εἶδε. Ὑποκλιθεὶς, ἐφίλησα ὑποχρεωτικῶς τὸ χέρι του, καὶ ἡ ψυχρότης ἡ παγερὰ αὐτὴ ἐξηκολούθει. Ἕνα λεπτὸν ὁλόκληρον ἀνέμενα ὄρθιος. Πρὸς στιγμὴν μοῦ ἐφάνη ὅτι θὰ μοῦ ἔλεγε νὰ ἐξέλθω. Τέλος, μὲ φωνὴν ξηρὰν καὶ ἄχρουν μοῦ εἶπε νὰ καθήσω κ' ἐκάθησα.

Τετράκις μὲ εἶχεν ἴδῃ εἰς τὸ Μητροπολιτικόν του Μέγαρον καὶ τετράκις συνωμιλήσαμεν μαζί. Ἔτυχον μάλιστα καὶ τῆς προθυμίας του νὰ μοῦ δώσῃ συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων. Ἄρθρον μου περὶ τοῦ Κολοκοτρώνη μὲ εἶχε βεβαιώσῃ ὅτι εἶχεν ἀνθέσῃ εἰς πλείστην. Τόσον, ὡς μοῦ ἔλεγε, τὸν ἐνθουσίασε. Κολακευτικώτατος λοιπόν. Καὶ ὅμως τὴν στιγμὴν αὐτὴν μὲ τὸ ἦθός του ἐδείκνυεν ὅτι οὔτε κἂν μ' ἐγνώριζε. Τὸν διέψευδεν, εἶνε ἀληθὲς, τὸ βλέμμα του, οὗτινος προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ τὰς ἀκτῖνας ἐκείνας, αἵτινες φωτίζονται πάντοτε εἰς πᾶσαν ἀναγνώρισιν φιλικῶν πραγμάτων ἢ προσώπων.

Ἡ σιωπή του ἐχύθη γύρω μου ὡς Βορρᾶς. Ἐδίσταζα ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν ἐνοχλῶ ἐπὶ πλέον μὲ τὴν παρουσίαν μου. Καὶ ἴσως θὰ ἤθελε νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω εὐθὺς — τίς εἶδεν — ἀφήνων αὐτὸν εἰς τὴν μονωσίν του. Κάποιο καθῆκον ὅμως μοῦ ἐπέβαλλε νὰ μείνω, καθῆκον ἀνώτερον ἀγρῶν ἐθιμοτυπιῶν. Καὶ τοῦ εἶπον:

— Σεβασμιώτατε, νομίζω ὅτι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ μ' ἐνθυμῆσθε, ἂν ὄχι προσωπικῶς, τοὐλάχιστον ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Εὐαγγελίου ἄρθρων μου, ἐξ ὀνόματος.

Ἡ ἀπάντησίς του ἦτο κίνησις ἀόριστος, ἐλαφρὸς μορφασμὸς ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἦθος ἐκπλήξεως. Ἐνόησα ὅτι μὲ ὑπεδέχθη μὲ τὴν ἀπόφασιν τὴν στερρὰν νὰ δείξῃ ὅτι οὔτε μὲ γνωρίζει κἂν, οὐδὲ κατ' ὄνομα. Εἶχα ὅμως πεποίθησιν, ὅτι ἡ στάσις του αὕτη θὰ κατενικᾶτο ἐπὶ τέλους καὶ προσέθηκα:

— Θὰ σᾶς παρεκάλουν, Σεβασμιώτατε νὰ ἐνθυμηθῆτε τὸν ἀγῶνά μου ἐκεῖνον, ὅστις ἐπέπρωτο μὲ μεγάλην μου λύπην νὰ στραφῇ καὶ κατὰ τῆς στάσεώς σας τότε, κατὰ τῆς ὅλης πολιτείας σας, ἐν γένει, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Εὐαγγελίου. Ὑπῆρξα εἷς τῶν συντελεστῶν τῶν ἀποτελεσμάτων, ὅτα ἐπῆλθον κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας. Ὑπάρχουν μάλιστα οἱ φρονοῦντες ὅτι εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῶν φοιτητῶν καὶ εἰς τὴν καθ' ὑμῶν μῆνιν τοῦ λαοῦ, ἐπρωτοστάτησα. Δὲν ἔχω τὸν ἐγωϊσμὸν αὐτόν. Ὁπωσδήποτε, ἐπειδὴ ὑπῆρξα κ' ἐγὼ, οὕτως ἢ ἄλλως, ἕνας ἐκ τῶν συντελεστῶν τοῦ ἐνταῦθα μαρτυρικοῦ βίου σας, κ' ἐπειδὴ ὑπάρχει καὶ ἀντίθετος ἰσχυρὰ γνώμη ὅτι ἡμεῖς ἐνηργήσαμεν ὑπὸ τὸ κράτος παρεξηγήσεων εἴς τε τὰ γεγονότα καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰς εὐθύνας, θὰ σᾶς παρεκάλουν θερμῶς νὰ λάβητε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μοὶ γνωρίσητε τὰς παρεξηγήσεις ταύτας, νὰ καθορίσητε τὰς εὐθύνας ἑκάστου ἐκ τῶν δρασάντων τότε προσώπων, ὥστε ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ γαλήνης εἰς τὸ μέλλον ἤθελεν ἱστορηθῇ τὸ ζήτημα τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ ἱστορηθῇ μετὰ πάσης εἰλικρινείας καὶ ἀπαθείας, χωρὶς κανὲν ἀμφίβολον σημεῖον ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν του.

Ὁ Σεβασμιώτατος ὑπεχώρησε κατὰ ἓν βῆμα εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῆς γλώσσης μου αὐτῆς. Τὸ βλέμμα του σὰν νὰ ἐμαλάκωσε. Ἀλλὰ τὸ ὅλον ἦθός του ἐξηκολούθει νὰ δεικνύῃ ἀκόμη, ἂν ὄχι ὅτι δὲν μ' ἐνεθυμεῖτο πλέον ἐντελῶς, τοὐλάχιστον ὅμως ὅτι προσεπάθει μὲ κάθε τρόπον νὰ μ' ἐνθυμηθῇ ἐκεῖ — τόσον μ' εἶχε λησμονήσῃ! — διὰ νὰ πεισθῇ ἐὰν καὶ κατὰ πόσον εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἀπευθύνω τοιαύτην παράκλησιν.

Ἔγραφε τὴν ἀπολογίαν του.—Ὑπαίτιος τῶν αἱματηρῶν ταραχῶν ἡ Ἀντιπολίτευσις.—Τὰ ὄργανα τῶν κομμάτων

Βλέπων τὴν στάσιν του αὐτὴν ἠναγκάσθην καὶ πάλιν νὰ τοῦ ἀναφέρω τὰς συναντήσεις μας, τὰς πρὸς μὲ φιλοφρονήσεις του, τὴν καταγγελίαν, ἣν εἶχεν ἐπιδώσῃ ἐναντίον μου ἐπὶ ἐξυβρίσει τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου! — πάντα κατηγορηματικῶς, σαφῶς. Τέλος ὑπεχώρησε. Ἡ ἀγνότης τῶν προθέσεών μου, ἡ ἐπιμονή μου ἡ ἀπερίφραστος τὸν ἀφώπλισε, καὶ μοὶ εἶπεν ὡσεὶ ἐνδίδων τάχα:

— Ἠπατήθητε ὅσοι ἠγωνίσθητε εἴτε διὰ τοῦ λόγου εἴτε διὰ τοῦ καλάμου τότε, εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐσιώπησεν ἐπὶ μακρόν. Ἔβλεπεν ἐν τούτοις τὴν ἀνάγκην ν' ἀπολογηθῇ. Ἀντελαμβανόμην ὅτι ἐξετίμα τὸν ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου ἀγῶνα ἐκ τῶν προθέσεών του, δὲν τὸν ἐπεδοκίμαζεν ὅμως, οὐδ' εἰς τὰ ἐλάχιστα, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων του.

Οὕτως ἐπιμένων, οὕτω σωκρατικῶς ἐκμαιεύων ἀπὸ λόγου εἰς λόγον καὶ διά τινων ὑποχωρήσεων εἰς τὸ σεπτὸν τοῦ προσώπου του, τὴν ἀπολογίαν του, ἐπέτυχα ἐπὶ τέλους ὅ,τι ἐπεθύμουν. Ὁ Σεβασμιώτατος μοῦ ἀπελογήθη. Κατὰ πλάτος πλέον, παρενθετικῶς κάποτε καὶ ἀναφέρων ὁλόκληρα μέρη ἐκ τῶν ἄρθρων μου. Τὸ ἀμνησίκακον τῆς ψυχῆς του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀσθενὲς, ἐπεφάνη ἐν ὅλῃ του τῇ δόξῃ καὶ ἤρξατο ἤδη ὁμιλῶν μοι μὲ τὴν φιλικωτέραν διαχυτικότητα, ἀφοῦ μοῦ εἶπεν ὅτι πρὸ πολλοῦ πάσχει τοὺς πόδας, ὅτι δὲν ἐξέρχεται, ὅτι ἐξέλεξε τὴν Φανερωμένην, διὰ νὰ ἦνε πλησίον τῶν Ἀθηνῶν γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον, καὶ ὅτι γράφει τώρα τὴν ἀπολογίαν του, ἣν κ' ἐσκόπει νὰ ἐκδώσῃ ἐν καιρῷ.

Ἐμισολάβησε κάποιο διάστημα τριῶν — τεσσάρων λεπτῶν σιωπῆς. Ἀνεστέναξεν, ἔδειξεν ὅτι ἀλγεῖ δεινῶς, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν ρόμπαν του τὰς χεῖρας, διὰ νὰ ἦνε πλέον ἐλεύθερος καὶ μὲ ὕφος ἐπίσημον, ἀλλὰ καὶ συντετριμμένον, μοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, θὰ σοῦ ὁμιλήσω καθαρὰ καὶ ξάστερα. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω εἰς σὲ μάλιστα, ὅστις μετὰ τόσου φανατισμοῦ ἔγραφες τότε. Ἴσως σοῦ χρησιμεύσουν μίαν ἡμέραν ὅσα θὰ σοῦ 'πῶ. Τὴν ἐξέλιξιν τῶν αἱματηρῶν γεγονότων ἐκείνων παραλείπω, ὡς γνωστῶν. Καὶ εἰσέρχομαι εἰς τὴν οὐσίαν. Εἰς ὅ τι ζητεῖτε πρὸ πάντων. Εἰς τὰ αἴτια δηλαδὴ, ἅτινα τὰ προὐκάλεσαν, καὶ εἰς τὰς εὐθύνας, ἃς ὑπέχομεν ἀπέναντί των. Θὰ σᾶς ὁμιλήσω, πιστεύσατε, εἰλικρινῶς. Ὁ μόνος ὑπαίτιος τοῦ χυθέντος κατὰ τὴν 8ην Νοεμβρίου αἵματος εἶνε ἡ πολιτική! Αὐτὴ ἦτον ὁ αὐτουργός. Καὶ διὰ νὰ εἶμαι σαφέστερος. Ἡ Ἀντιπολίτευσις. Ἔ! φίλε μου, εἰς τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθάσαμεν, ἔπρεπε νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς χώρας ἐκμεταλλευομένην τὰ ἱερώτερα, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοπούς της. Ὅ,τι ἐκ τῆς Κυβερνήσεως Θεοτόκη προῆλθε, προῆλθε κατ' ἀνάγκην. Τὰ μέσα, εἶνε ἀληθὲς, ὑπῆρξαν σκληρά. Ἠδύναντο νὰ ἐξευρεθοῦν μαλακώτερα διὰ νὰ καταπνιγῇ ἡ στάσις. Ἀλλ' ἡ αἰτία ἡ κυρία, ἐπιμένω, ὑπῆρξεν ἡ Ἀντιπολίτευσις ἡ τότε, ἥτις διέσπειρεν ὄργανά της εἰς ὅλας τὰς φοιτητικὰς καὶ λαϊκὰς τάξεις, παρακινοῦντα φοιτητὰς καὶ λαὸν πρὸς ἐξέγερσιν διὰ βεβήλωσιν φανταστικήν, ἡ Ἀντιπολίτευσις, ἥτις, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἐπίθεσις εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ τοῦ «Ἄστεως», ἐνόμισεν ὅτι εὗρε τὴν περίστασιν κατάλληλον νὰ παρασύρῃ εἰς πτῶσιν, δημοκοποῦσα διὰ τῶν φοιτητῶν καὶ τοῦ λαοῦ, τὴν Κυβέρνησιν. Καὶ τὸ ἐπέτυχεν.

Τί ἔλεγε διὰ τὴν στάσιν του.—Ἐπέχει τὴν ὀλιγωτέραν εὐθύνην.—Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Βασιλίσσης.—Πῶς ἐχαρακτήριζε τὴν Ἄνασσαν ὁ Προκόπιος

— Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, Σεβασμιώτατε, ἡ Ἀντιπολίτευσις, ἣν αἰτιᾶσθε, δὲν θὰ εὕρισκε κανὲν μέσον ἐνεργείας ὑπὲρ τῶν σκοπῶν της, ἐὰν ὑμεῖς δὲν συνεβάλλετε διὰ τῆς ἀνεκτικότητός σας εἰς τὴν τοιαύτην τῶν πραγμάτων τροπήν.

— Ἐμάντευον τὴν ἀπορίαν σας αὐτήν. Ἀλλὰ μάθετε ὅτι τὴν ὀλιγωτέραν εὐθύνην εἰς τὴν γενομένην ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης μετάφρασιν, ὑπέχω ἐγώ. Ἀκούσατε: Ἡ Μεγαλειοτάτη, ὁρμωμένη ἐξ ἀγαθότητος κ' ἐπιθυμοῦσα ν' ἀναζωπυρώσῃ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα παρὰ τῷ λαῷ, ἀπεφάσισε, δι' οὓς λόγους γνωρίζετε, νὰ μεταφράσῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Μοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασίν Της ταύτην, ἐπίτηδες προσκαλέσασά με εἰς τ' Ἀνάκτορα. Ἐξεπλάγην. Ἀπήντησα εἰς τὴν Α. Μ. ὅτι ἤμην ἀναρμόδιος νὰ ἐκ-